

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

(محرم ۱۴۴۶ هـ.ق - راهیان نور)

خطبه‌ی شب دهم (شب اول شهادت امام حسین (ع)) ۲۵ تیر ۱۴۰۳

حمد و سپاس بر آستان کبریایی خالق که زبان‌ها را به حمد و ثنای خویش آراست تا درون‌ها به اشتیاقش به سخن درآید و پروردگار خویش را در عمق جان‌ها به عشقی که خود شاهد آن است بستاید که نامش دعا و نیایش است. سلام بر روز جزا و آنچه در جان‌ها به ودیعه دارد. امانتی که جان‌ها را می‌شکافد تا ذخیره‌اش را به صحرایی بخواند که در آن اثری از باطل یافت نمی‌شود. محضری که همگان را به ضیافت قیامت خوانده، مهمانی باشکوهی که بهشتیان را به بزم خویش می‌خواند تا از نعمتش دور نمانند. زبان‌شان به حمد گشوده شود: یا رب، آن‌چنان به وعده‌ات دل بستم که در آینه‌ی وجودمان نعمتی آشکار شد، نعمتی که انتظاری شیرین را در عملمان به نمایش گذاشت.

شکر بر آستان کبریایی خالق که همان‌گونه که وعده فرموده بود ما را به ضیافت خویش خواند تا علیه راجعون را به نمایش درآورد. چه زیبا حضرت زهرا (س) از عشق و اشتیاق برگشت سخن گفتند که مصداق شهدای کربلا است.

در این شب غم‌انگیز که آنان همان‌گونه‌ای که امام حسین (ع) فرمود: تو شهیدی هستی که ملکوتیان تو را بر بال‌های خویش حمل می‌کنند تا همگان بر اخبار جانت آگاه شوند و من به لحظه‌ی انتظاری که مرا در ثانیه‌هایش به اشتیاق صبر می‌خواند روزها را گذراندم و به لحظه‌ای رسیدم که آن صدای ملکوتی در جانم طنین انداز شد. اکنون آسمان منتظر توست و من به میدان رفتم تا زمان، حق و باطل را در آن لحظه جاودان در جان‌ها ننگه دارد.

بله شهیدان بندهای هولناک دنیایی و نفس‌آماره را گشودند. امشب به طرف سعادت به حرکت درآمدند که وعده‌ی پروردگارشان بود. امشب شهدا به شادمانی به همراه فرشتگان به جنات نعیم سفر کردند ولی جان‌عام به قربان قلب نازنین امام سجاد (ع)

و حضرت زینب (س) و بازماندگان که یک روز تمام با چشم خود کشته شدن عزیزانشان به دست عده‌ای شیطان صفت و دیو سیرت و جاهل که کشتن اهل بیت پیامبرشان را پیروزی فرض کرده، مستانه شادمانی می‌کردند را با قلبی آکنده از غم و اندوه نظاره می‌کردند و شب را به دعا و نیایش پروردگار پرداخته و صبر جمیل تقاضا می‌کردند. صبری که همه‌ی هستی را به فغان و ناله وادار کرده بود. با وجود اینکه هزار و اندی سال از آن شب غم‌بار می‌گذرد، شیعیان و عاشقان اهل بیت با قلبی پر از اندوه و اشک‌ریزان به سوگواری می‌پردازند و تا قیامت غم و تنهایی اهل بیت مورد آزارشان است.

پس سلام بر یوم عاشورا، یومی که مأموران دل‌ها را به طرف ندای حق می‌کشاند، بر چهره‌ها می‌نگرد، صفت‌ها در آینه‌ی جان‌ها به نمایش درآمد، گردن‌ها به همه جهت می‌چرخد، دیگر نمی‌توان حقیقت را در پشت پرده‌ی جان مخفی نمود و دست را برای بیعت بیرون آورد. همان کاری که کوفیان به ظاهر دوستدار و یار امیر مؤمنان علی (ع) با ایشان می‌کردند غافل از اینکه مولا به حقیقت وجودشان آگاه بود و نیت نفسشان را بهتر از خودشان می‌شناخت و بارها این دورویی و نفس‌پرستی و عاقبت شومشان را به آنان متذکر شده بود ولی باز شرم نمی‌کردند و به این جهالتشان ادامه می‌دادند و این فاجعه در روز عاشورا به دست این مردمان سرگردان بین حق و باطل، کفر و ایمان، شک و یقین اتفاق افتاد و خیانت و جنایتی را مرتکب شدند که برای شیطان هم باورش جای سؤال است.

چه شبی است امشب، قلب‌ها در سینه‌ها احساس تنگی می‌کند، می‌خواهد قفسه‌ی سینه را شکسته و خود را متلاشی کند. شبی است به وسعت تاریکی همه‌ی شب‌ها و به تاریکی جهل باطلین جنایتکارش و پیامبر (ص) در این مورد فرمودند: این سرنوشت شومی است که هدایتگر هیچ هدایتگری را نمی‌پذیرد پس به طوفان‌های زمان مبتلا شده و مانند برگ درختان به زمین می‌ریزند. زمین جان خویش را از کفر این کافران با رحمت الهی می‌شوید و آن‌چنان پاکیزه می‌شود که دیدن طهارتش مرهمی است بر زخم دل خاندانم که همواره برای نجاتش کوشیدند ولی ثمری جز صبرشان شامل

حالشان نشد. پس آنان که جان خویش را از این مهلکه برهانند شاهد شکوفایی آیات کریمه قرآن خواهند بود تا از عطرش تمام سختی‌ها را فراموش کرده و با آغوش باز و عاشقانه دولت ظهور را در آغوش بگیرند. پس برای آن لحظه فریاد می‌زنیم:

اللهم عجل لولیک الفرج

www.rayatolhoda.com